

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 19. Judæorum Alexandrinorum Legatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

palatum non fuit, sed ira in Petronium exarsit; dissimulavit tamen, quia magnarum Provinciarum Rectores timebat, eos maxime, quibus validi parebant exercitus, qualis erat Prætor Syriæ ad Euphratem. Rescripsit ergo Petronio; laudans ejus prudentiam; jussit tamen erectionem statuæ inter primas curas haberet.

Sæculum I.

A. C. 37.

§. XIX.

Alexandrinorum Legatio.

Judæi Alexandrini legatos Romam miserant, qui exponerent, & quererentur, eos hic locorum dirissime haberi. Quinque erant deputati, quorum Princeps Philo, in litteris Græcis, & eorum Philosophia eruditus. Sed & Græci, qui erant Alexandria, etiam legationem adornarunt; horum præcipuus Apion, Grammaticus, Judæorum hostis infensissimus. Præter multas calumnias accusabat eos, quod Imperatori illos honores non darent, qui ei ab omnibus Imperii Romani populis exhiberentur; id est, nec templa, nec altaria, nec statuas erigerent, nec per ejus nomen jurarent. Idem Apion librum contra Judæos scripsit mendaciis, & imposturis plenum; inter alia, in Sanctuario caput asini fuisse asservatum, quod cum ex auro purissimo esset, illud Antiochus Epiphanes tulisset in templi directione.

Jof. XVIII
ant. 6. 10.Legatio
Alexandrinorum
ad Augustum
Cæsarē

Sæculum I.
A. C. 37.

Gell. l. 5. c. 14
Plin. præf.
hist. nat.
Philo. legat.
p. 1018.

ptione. Erat hic Apion homo levis, grandiloquus, ostentator, eumque Tiberius Imperator mundi tympanum appellare solebat.

Cum Judæorum legati Romam pervenissent, Imperatori primo se sistunt in campo Martis, cum ex horto matris suæ egrederetur. Salutem reddidit fronte hilari, manuque signum favoris ostendens. Per Homilum, cujus erat legatos curare, significari jubet, se eorum legationem, quamprimum vacasset, auditurum. Jamque præsentibus omnes Judæis gratulabantur; Philo autem, cui plus ætatis, & experientiæ, ambigua indicia suspecta habebat.

leg. p. 1019.

Secuti sunt Imperatorem Puteolos, ubi Palatia visitabat, illius oræ ornata. Dum accessum expectant, Judæus ad eos currit, anhelans, errantibus oculis, lachrimis madens; a turba abductis ait: An scitis, quid novi geratur? cumque loqui vellet, ter verba suspiriis interrupta sunt, territi legati instant, ut rem explicaret. Tum: *Jam non amplius habemus Templum; Caji jussu Colossus erigitur in Sanctuario sub Jovis nomine.* Ad hæc legatis nec vox, nec sensus superfuit. Cum vero eadem a pluribus confirmarentur, rei causam, & ordinem quaerunt; tunc eis narrata, quæ Jamniæ contigerant, jussa Petronio data, sollicitationes

Legatio Alexandrinorum ad Caligulam.

nes Judæorum in Palæstina, & ordine omnia, sicut contigerant.

Sæculum I.
A. C. 37.

Eadem tempestate, seu paulo postquam Imperator Petronio rescripsisset, Rex Agrippa, qui tunc Romæ erat, obsequii causa in aulam venit, omnium ignarus.

Phil. 1.

p. 1029.

Jos. XVIII

ant. c. II.

p. 642.

Advertit Imperatoris iracundiam, seque ipsum lævis oculis aspici; nec, quid causæ subesse posset, occurrebat. Tum ad eum Imperator: *Agrippa! eximam te curis; boni, & fideles subditi tui, quibus solis ex toto humano genere Deus non sum, obstinatione sua videntur proprium interitum quæverere. Jussi, ut in Templo effigies Jovis consecraretur; ipsi ex civitate, & ab agris egressi sunt, ingenti numero supplicantium specie, re ipsa, ut meis resisterent imperiis. Plura addidisset; sed Agrippa, mutato sæpius vultus colore, a capite ad calcem contremuit, & corruisset, nisi adstantes sustentassent. Defertur in domum suam, mentis impotens. His autem Imperatoris animus adhuc magis irritatus; agebat enim: *Si Agrippa amicus meus, tantum mihi obstrictus, ita Religioni suæ addictus est, ut nec verbum, quod eam lædit, constanti animo audire possit; quid de aliis, mihi non ita devinctis, expectandum?**

Agrippæ altera demum die ad vespertinum mens rediit, & tandem, sui compos, longam

Sæculum I.
A. C. 37.

longam ad Imperatorem exarat epistolam, qua memorabat; sibi Judæo, & Jerosolymæ nato, nefas fore, si civitatis, & totius Nationis causam suo patrocínio destitueret. Jerosolymam non solum modo Judææ, sed omnium Judæorum in vicinis Provinciis, præcipue trans Euphratem, ubi permagno numero essent, habitantium caput, & Metropolim haberi; ad hos omnes gratiam, quam postulabat, pertinere; hanc gratiam non in jure civitatis, non in libertate consistere; sed unice in suæ Religionis conservatione. De Templo deinde particulariter agens, scribit; illi, & inimicos pepercisse, & Gentibus in veneratione esse. Augustum Imperatoris ipsius avum Divini Servitii pulcherrimum ordinem fuisse demiratum. Imperatorem Tiberrium jura Templi, & sacrae civitatis illæ servasse; ita ut Pilatum Jerosolyma scuta aurea auferre, quæ consecraverat, quamvis essent sine ulla imagine, obligaret. Augustum prohibuisse, ne Judæi in Synagogas suas convenire impedirentur; nec collectas suas Jerosolymam mittere. Eundem Augustum Sacrificii perpetui, & quotidiani, unius tauri, & duorum agnorum fundatorem extitisse. Liviam Imperatricem ejus conjugem crateres aureos præter alia vasa pretiosa Templo donasse. Denique magnas

leg. p. 1033.

p. 1035.

gnas gratias, quas ipse Agrippa ab Imperatore accepisset, in memoriam reducebat; inde concludens; cum adeo ab Imperatore videretur amari, nisi hanc pro sua Religione libertatem obtineret, fore, ut ab omnibus merito causæ communis proditor fuisse crederetur.

Imperatorem, cum hanc epistolam legeret, varii motus turbarunt. Tandem delinitus est, eique tanquam gratiam singularem concessit, ne statua dedicaretur; scripsit Petronio, nihil in Judæorum Templo innovaretur. Adjunxit vero: Si quis in aliis civitatibus, sola Jerosolyma excepta, mihi altaria, templa, aut statuas erigere voluerit, quiscunque se opposuerit, illico puniatur, aut ad me mittatur. Attamen brevi eum benignitatis pœnitentia subiit, & omiffa Sidonia effigie, alium ex are deaurato Colossum elaborari jussit, qui secreto per mare translatus, subito, & nemine prævidente, in Jerosolymæ Templum inferretur.

Tandem legatos Alexandrinorum auctore placuit; quod factum prope Romam, cum sibi quasdam domos, quæ ad Mecenatis, & Lamiæ hortos pertinebant, ostendi voluisset. In accessu Judæi in terram se prostravere, nominantes eum Imperatorem, & Augustum; ipse vero iridentis, & spernentis vultu interrogat:

Hist. Eccles. Tom. I.

D

gat:

Sæculum I.
A. C. 37.

p. 1038.

Phil. leg.
1040.

Sæculum I. A. C. 37. gat: *Vosne estis illi Deorum hostes, qui soli me Deum non agnoscitis; cum totius mundi consensu Deus sim; & proponitis mihi Deum vestrum innominatum? Tum levatis in cælum manibus verbum effutiit, quod Philo horrore impietatis non ausus est in chartam referre. Ad hæc Judæorum adversarii circumstantes palam lætari, plaudere manibus, exsilire, Cæsarem omnium Deorum nominibus salutare. Quidam nomine Isidorus ad Imperatorem: Domine! multo magis hoc hominum genus detestareris, si tibi eorum impietas, & malitia esset cognita. Soli sunt, qui pro tua salute offerre sacrificia omiserint. Quales vero sunt isti, tales omnes Judæi. Tunc legati uno ore exclamare: Domine Cæsar! calumniam loquitur. Immolavimus integras Hecatombes; & postquam super altare effusus erat sanguis, totas victimas combussimus, nulla parte pro mensis reservata. Et hoc tribus vicibus factum; Prima, quando ad Imperium assumptus es. Secunda, quando post gravem morbum convalescisti. Tertia, ut victoriam contra Germanos tibi impetravimus. Esto, reposuit Caligula; sacrificastis, sed Deo alteri, non mihi. Quid hoc me juvet, cum mihi non sit exhibitus honor? Hæc audientes legati horrore omnibus artibus concutiebantur.*

Inter

Sæculum I.

A. C. 37.

Inter hos sermones percurrerebat domum a suprema contignatione ad infimam, conclavia, & triclinia observans, ut, quæ displicebant, mutari juberet. Legati sequebantur eum, ascendentes, & descendentes, scenice protrusi, & irrisi. Postquam aliqua circa ædificia imperasset, voce, quasi seria locuturus, interrogat: *Quare non comeditis porcinam?* Hic, quasi ingeniosa dixisset, oritur effusissimus risus, ita, ut quidam Ministrorum contra reverentiam Principi debitam peccari crederent. Respondent Judæi; *Cuius nationi suos mores esse; etiam suos inimicos certis carnibus abstinere;* adjecit unus, *multos agninam non comedere.* Credidero, reposuit Imperator subridens; *nempe quia non sapit.*

Tandem aliquantum commotus, inquit: *Scire cuperem, quo fundamento jus civitatis prætendatis?* Tunc loqui cœperunt; cum autem audiret rationes non spernendas; antequam plura dicerent, ab una aulæ extremitate cucurrit ad alteram, jubens, ut ibi fenestris adhuc vacuis vitra infererentur. Deinde lente rediens, quid dicerent, interrogabat; jamque rationes in compendium cogebant; ipse passus in aulam vicinam præcipitat, ubi ejus jussu picturæ originales locabantur. Ultimo commiserationem testatus, ait: *Istorum hominum non videtur*

D 2

tur

p. 1042.

01.3.100
440.3

Sæculum I.
A. C. 37.

tur mihi esse tanta malitia, quanta est infelicitas, quod sibi persuadere non possint, me divinæ naturæ esse participem. Tum recedens, & ipsos abire iussit. Sic Judæorum legati ab Imperatore Caligula habiti, quos, ut erigeret Philo, ajebat: *Jos. XVIII Macti animo simus, si tantam in nos iracundiam verbis ostendit Cajus; Deus effectus nos proteget.*

§. XX.

Judæi male habiti apud Parthos.

*Ibid. c. 10.
p. 644.*

Eodem tempore Judæi apud Parthos, in Mesopotamia, & Babylonia vexabantur, ubi inaudita eorum multitudo neci data. Nisibis, & Naharda munitæ urbes ad Euphratis oram plurimos numerabant Judæos; ibi pecuniæ deponebantur, quas ex hac Provincia mittebant Jerusalemam. Duo Judæi Naharditæ, Asineus & Anileus fratres, collecta sponte addicentium manu, rapto vivere cœperunt, tantumque sparserunt terrorem, ut fama ad Artabanum Parthorum Regem pervenerit; voluit eos sibi sisti, & Asineo Babyloniæ Præturam contulit, quam tenuit quindecim annis cum libera in Mesopotamia potestate. Ab eo frater ejus Anileus accepit potentiam, sed eam servare ineptus, Babyloniorum odium incurrit, qui nocte irruentes eum vitam exuunt,

Ibid. p. 647.